

тѣхъ е Антонъ Ивановъ отъ Брашовъ. Останалъ най-неочаквано безъ срѣдства за съществуване, Селимински се срѣща по щастлива случайность съ него презъ 1841 г. въ Атина и получава 500 фиоринта; по-късно, следъ шесть месеца и следъ три години, той получава пакъ по 500 фиоринта, всичко 1500. За това той ще му благодари и отъ Атина и отъ Флоренция, между 1842 и 1845 г. Отъ Атина, като му съобщава въ 1842 г., че ще уреди сѣдебния му споръ съ нѣкогашния собственикъ на Беряска, Янко Баладжано, той продължава: „Това ще направя съ удоволствие, въ знакъ на дълбока признателность за Вашето добро и родолюбиво разположение къмъ мене въ време на онзи случай, когато щѣхъ да пропадна, та Вие ме спасихте — на Васъ дължа днесъ съществуването си и останалитѣ дни на живота си. Дано, прочее, доживѣя, да се завърна и отплатя както трѣбва дълга си къмъ Васъ“. Отъ Флоренция той му пише на 30 мартъ 1845 г.: „Благодаря на Божието провидение, което ме спаси отъ разнообразни и непредвидени опасности до тази минута. Благодаря и на Васъ, за дето въ последния гибеленъ день въ Атина се явихте за менъ като ангелъ спасителъ, когато бѣхъ далечъ отъ роднини и приятели. Вие внезапно се явихте, съ готовность дадохте помощъ на моя планъ, като ме снабдихте съ срѣдства. Ето днеска всичко е добре и благополучно. Хиляди пѣти Ви благодаря, цѣлувайки спасителната Ви дѣсница. Но дано бихъ ималъ възможность да дойда въ Брашовъ като на поклонение въ свещено мѣсто, за да получи Вашитѣ бащински благопожелания и благословия.“ Четири месеца по-рано, пакъ отъ Флоренция (1 дек. 1844), той му иска 500 фиоринта, за да зъвърши специализацията си, и по тоя поводъ той го сравнява съ голѣмитѣ грѣцки меценати Зосима и Каплани: „Вие сте начало и край на моето трудно дѣло. Азъ непрестанно разгласявамъ и признавамъ Вашето безсмъртно благодеяние къмъ мене, или по-добре чрезъ менъ къмъ бедното ни отечество.“ Премълчава ли завистъта на сегашното поколѣние заслугитѣ му, бждащитѣ поколѣния ще ги изтѣкватъ толкова по настойчиво и като примѣръ за подражание, подобно на ония двама велики грѣцки синове, за които сега се говори навредъ съ рѣдко уважение. И като благодари на 15 декемврий с. г. за получаване на сумата чрезъ зетя на А. Ивановъ, Г. Думовичъ въ Виена, той пакъ величае патриотизма му и щедростъта му,